

ГЛАВА 56.

Жертвата.

Нощта бѣ вече прострѣла звѣздното си покрывало, дълбока тишина царуваше, както е обыкновенно, въ турскитѣ махалы, които са нарушава по нѣкога отъ медленныя и монотоненъ вѣрвѣжъ на нѣкой заххсиѣлъ пѣтникъ съ фенеръ въ рѣка.

Въ дома на вѣщицата происхождаше необыкновенно движеніе, а вѣщицата бѣше запалила свѣщи на символическата фигура на *пенталфата* и една брадва лежѣше на покрытата съ черно масса.

Супругътъ на вѣщицата като влѣзе попыта я.

— Ще имамы ли нѣщо важно?

— Ще имамы една кървава жертва.

— Каква? Не разбирамъ.

— Излишно е да ти тѣкувамъ. Остави да свършѣ. Ты излѣзь и иди си мини времето въ нѣкоя друга кѣща. Трѣба да отмъстиж за баща си Поликарпа. Чу ли бей!

— Че коя ще доде?

— Ще додѣтъ двѣ: първата е една отъ дѣщеритѣ на единъ старецъ който живѣе подъ Татавля, които спасе живота на единъ младъ, супругъ на младата жена която ще доди заедно съ дѣщерята на реченныя старецъ. Дѣщерята на стареца обыча страстно облагодѣтелствованныя отъ баща ѣ момъкъ, който показа неблагодарность като са ожени за онѣзи, която води сега, и която е сестра на оногози който е причина на разореніето на баща ми Поликарпа.

Бейтъ не продума нищо. Той си наложи феса, запали си фенеря и излѣзе отъ кѣщи.

Малко подиръ туй вратата на вѣщицата са похлопахъ и тя гы отвори. Влѣзохъ двѣтъ млади жени, едната дѣщерята на стареца, нѣкога благодѣтелствованъ отъ Мацка, а другата Юлія